

Covava l'ou de la mort blanca
sota l'aixella, arran de pit
i cegament alletava
l'ombra de l'ala de la nit.
No ploris per mi mare a punta d'alba.
No ploris per mi mare, plora amb mi.

Esclatava la rosa monstruosa
botó de glaç
on lleva el crit.
Mare, no ploris per mi, mare.
No ploris per mi mare, plora amb mi.

Que el teu plor treni amb el meu la xarxa
sota els meus peus vacil·lants
en el trapezi
on em contorsiono
agafada a la mà de l'esglai
de l'ombra.

Com la veu del castrat
que s'eleva fins a l'excés de la
mancaça.
Des de la pèrdua que sagna
en el cant cristal·lí com una deu.
La deu primera, mare.

Marçal, Maria Merçè. "Covava l'ou de la mort blanca". *Raó del cos*. Edicions 62 ·
Empúries. Barcelona, 2000.